

Draudzes loma evaņģelizācijas sūtībā

Dārgie draudzes locekļi! Šodien, jau otro reizi, mēs pulcējamies uz lūgšanu grupu, šūniņu formācijas tikšanos! Kopīgi vēlos turpināt pārdomāt kopienas / draudzes / Baznīcas nozīmi mūsu dzīvē. Tāpēc, lai labāk saprastu šo mācību tā ir, jāuzlūko ciešā saistībā ar pirmo draudzes priesteru mācību!

Draudzes evaņģelizācijas šūniņas ir kopības veicinātājas un vienotības pamats. Pateicoties mūsu ģimenei, kristiešu kopienai, Baznīcai, - Kristības sakramentā mēs esam kļuvuši par Dieva bērniem. Īpaši svarīga ir Baznīcas kopība, kuru vēlamies padziļināt Draudzes evaņģelizācijas šūniņās.

Jēzus ir nācis nevis, lai glābtu atsevišķus cilvēkus, starp kuriem nav nekādu saišu, bet gan, lai veidotu svētu Tautu (1 P 2, 9), Debesu valstību zemes virsū (Mt 4, 17), vienu Kristus Miesu (1 Kor 12), kuras galvenā iezīme ir **vienotība un mīlestība** (Jņ 17, 21; 13, 35).

Pestīšanas darbs tiks kronēts un pabeigts, kad Svētais Gars apvienos visus Kristus ticīgos vienā Baznīcā, kad Viņš padarīs viņus Sev līdzīgus (2 Kor 3,18) saskaņā ar viņu dāvanām un aicinājumiem (1 Kor 12; Ef 4, 11), kad viņiem visiem būs viena ticība, viena kristība un viens Dievs Tēvs (Ef 4, 5); šī Baznīca balstās uz apustuļu un praviešu pamata (Ef 2, 20), bet galvenais stūrakmens ir Jēzus Kristus (1 P 2, 64), un mēs esam šīs garīgās celtnes, Dieva Baznīcas, dzīvie akmeņi (1 P 2,5).

Kad ļaudis jautāja apustuļiem, sacīdami: *Ko tad mums darīt, lai iegūtu pestīšanu Jēzū Kristū?* Apustulis Pēteris, Svētā Gara piepildīts, sacīja: *«Lai ikviens no jums kristās»* (Apd 2, 38), tādā veidā pasvītrojot ticības personisko un neaizvietojamu nozīmi. Bet visbrīnišķīgākais ir tas, ka visi ticīgie saņēma kristību un Svēto Garu, piedzīvoja vienotību un ilgas pēc pilnīgas komūnijas savā ikdienas dzīvē (Apd 2,42), pulcējoties kopā ar apustuļiem pie Kunga galda.

Pats apustulis Pāvils, pēc savas sūtības saņemšanas, mudina kristiešus, kas nesen bija atgriezušies no pagānisma, iesaistīties kristīgās kopienas. Viņš aicina uzturēt un veidot vienotību gan savā starpā, gan ar citām kristīgajām Baznīcām. Apustuļi, sludinot patiesības Vārdu, dibināja Baznīcas. Atgriešanās pie Dieva ir cieši saistīta ar atgriešanos pie saviem ticības brāļiem. Tas, kurš satīcis Dievu, vienmēr spēs Viņu atpazīt savos brāļos, it īpaši vistrūcīgākajos. Tas, kurš mīl Jēzu, mīl arī tos cilvēkus, kurus Viņš mīl.

Draudze nav kaut kāda «institucionāla struktūra», bet gan vieta, kurā īstenojas Dieva dāvatā pestīšana Kristū.

Kas jādara, lai visā draudzē valdītu mīlestība, sadraudzība, miers un lūgšana? Ir jāuzticas Dievam, un katram ir jāpieņem dziļi personīgi Jēzus par savu Pestītāju, par savu Kungu un par savu Mesiju. Ja visi kopā kā Dieva tauta pakāpeniski un regulāri gūst pieredzi mūsu Kunga Jēzus Kristus pestīšanas noslēpumā, šī patiesība īstenojas dzīvē.

Tā sakot, mēs pārgājām no «Jēzus, mans Kungs un mans Pestītājs» uz «Jēzu, mūsu Kungs», no «Jēzus, mans Mesija» uz «Jēzu, mūsu Mesija». Mēs turpinām soļot kopā, pieaugt ticībā un atgriezties no grēkiem.

Draudzes šūniņā dzīvojošiem jāatbalsta vienam otrs ticības patiesībā; katrs dod un reizē saņem arī pats, viņš piedod un viņam tiek piedots, viņš iet garīgās kalpošanas ceļu un nekad nejūtas viens, visi viņa dzīves kalpojumi un harizmas kalpo kopējam labumam, un tajā pat laikā viņš saņem dažādas mums dotas Dieva dāvanas, un visbeidzot viņš dalās ar saviem brāļiem visā, kas skar viņu un kopienas ikdienas dzīvi.

Apzinoties savu piederību gan vietējai, gan universālajai Baznīcai, mums pienākas būt par svētības zīmi pasaulei - zīmi, kas liecina, ka Evaņģēlija Labā Vēsts ir aktuāla kā nekad agrāk. Šāda veida attiecības, kas balstītas uz mīlestību, piedošanu, lūgšanu un kurās iespējams atdot savu dzīvi par tiem, kurus mīlam, var pārliecināt pasauli, ka Jēzus Kristus Evaņģēlijs ir pārveidojošs Evaņģēlijs. Tā nebūs ne teorija, ne jaunās evaņģelizācijas metodes, kas mūs aizvedīs pie ticības. Ir nepieciešams veidot jauna veida attiecības starp cilvēkiem un stingri pievērsties Dievam.

Mūsdienās cilvēku attiecības parasti tiek veidotas, balstoties uz savu personisko vajadzību apmierināšanu. Evaņģēlijs rāda mums īsteno ceļu: veidot attiecības, kas balstītas uz mīlestību, ko Kristus bagātīgi pār mums izlej caur Svēto Garu, kas palīdz mums savu tuvāko mīlēt jebkurā dzīves situācijā, un jo īpaši tad, kad tas ir viņam visvairāk vajadzīgs. Te ir runa par pāreju no «es» uz «mēs»; no «mans laiks» uz «mūsu laiks», no «mana nauda» uz «mūsu nauda», no «mani lēmumi» uz «mūsu lēmumi», ņemot piemēru no Evaņģēlija. Šajā ziņā draudzes šūniņas ir līdzeklis, «instruments», ar kuras starpniecību visi cilvēki, kuri tikko atgriezušies ticībā, iegūst pestīšanu Jēzū Kristū un tiek ievadīti sadraudzībā.

Atcerēsimies, ka kopienu veido un dzīvina Svētais Gars – Baznīcas dvēsele un Dieva mīlestības spēks!

Lai Kungs mums visiem palīdz! Pr. Andris Kravalis